

[Grethe Philip.]

rindelig havde tænkt sig, nemlig overenskomst, når der er mindst 8 personer indlagt med hel eller delvis betaling fra det offentlige side.

I forbindelse hermed vil jeg gerne rejse 2 spørgsmål. Det er jo sådan, at denne regel kun vedrører de nyoprettede hjem; men hvad sker der med de hjem, som allerede er oprettet, og som udvider, sådan at de kommer til at omfatte mere end, hvis reglen bliver gennemført, 8 personer, for hvilke det offentlige helt eller delvis betaler? Så vidt jeg kan se, har der dér, også med den lov, vi arbejder under i øjeblikket, været noget af et hul, som vel nærmest bliver større, når vi går ned fra 12 personers reglen til 8 personers reglen, og jeg vil gerne høre, hvad man gør for at ordne dette spørgsmål.

Den anden ting, jeg gerne ville rejse i forbindelse med denne lovændring, er spørgsmålet om det, man undertiden kalder for plejehjemsgrossererne, det vil sige de mennesker, som driver flere plejehjem. Det er jo særlig de lederejede plejehjem, man dér er betænkelig ved. Jeg mener, at disse absentee-owners — hvis man må tale engelsk — er noget af en fare. Disse mennesker, der sidder langt væk fra plejehjemmene, ikke har den daglige kontakt med dem, kan jo måske i særlig grad være udsat for at drive en lidt for hårdhændet politik, og jeg mener, at vi burde have en eller anden kontrol med det; i virkeligheden så jeg helst, at de ikke fandtes, at man ikke havde ledere, som — navnlig, hvor det drejer sig om lederejede hjem — drev flere plejehjem, og jeg vil spørge ministeren, om man har overvejet dette spørgsmål, og hvordan man tænker sig at modvirke den fare, der ligger i det.

Ifølge en af Danmarks Statistik nylig offentliggjort undersøgelse over plejehjem og alderdomshjem i maj 1966 fandtes der på det tidspunkt, altså i maj 1966, 118 private plejehjem uden overenskomst. 37 af disse plejehjem er små, de har under 10 pladser, men resten af dem er større. Alt i

alt drejer det sig om 2.099 pladser. Jeg vil gerne spørge ministeren: har vi nogen sikkerhed for, at alle disse mange private plejehjem, hvor der ikke er overenskomst, er forsvarlige? Jeg er naturligvis ikke i tvivl om, at mange af dem er forsvarlige, men det, jeg gerne ville vide, er: har vi sikkerhed for, at de er 100 pct. forsvarlige? Man kan jo ikke lade være at gøre sig nogle tanker om, hvorfor de ikke har villet slutte overenskomst. Og er det virkelig sådan, at vi har fået inddraget under overenskomstbestemmelserne alle de hjem, som burde være der efter loven, eller er der nogen, der har været meget langsomme til at komme med, nogle kommuner, som ikke har været tilstrækkeligt ihærdige?

Der er naturligvis en hel del andre ting, man også kunne have lyst til at drøfte — jeg regner med, at vi får lejlighed til det i udvalget; jeg kan bare nævne spørgsmål som tilsynenes effektivitet, hele problemet om uddannelse af personale. Men som sagt, det får vi jo nok lejlighed til at komme ind på senere, og jeg vil blot slutte med at sige, at vi fra mit partis, fra det radikale venstres, side ser med meget stor velvilje på det foreliggende lovforslag.

Inger-Lise Bech Hansen: Også jeg vil takke ministeren for fremsættelsen af dette lovforslag. Jeg vil imidlertid gerne fremsætte nogle betragtninger vedrørende de foreslåede ændringer.

Den bestemmelse, der indførtes i lovens § 1, hvorefter det pålægges kommunalbestyrelsen at vejlede pensionister om deres rettigheder i henhold til den gældende lovgivning, må siges i sig selv at være et godt fremskridt. Normalt har folk hverken behov for eller anledning til at sætte sig ind i lovens bestemmelser, før de selv er blevet pensionister, og da vil de som oftest kun med stort og uoverkommeligt besvær være i stand til at tilegne sig lovens bestemmelser og dens praktiske anvendelse. Det må derfor være en simpel og selvfølgelig pligt for de offentlige myndigheder at være vejledende